

Nổi Đồi

Tông Đường

Hoàng Trúc Tâm

Bữa cơm tối được dọn ra, cả nhà đã ngồi vào bàn ăn. Ông Thụy hỏi:

- Thành Bằng đi đâu mà không về ăn cơm.

Thường:

- Chắc nó bận chuyện gì nên về trễ. Thôi, bỏ cứ kệ nó... mọi người ăn đi kéo nguội, mát ngon.... à... bỏ uống chút rượu nhé.

Ông Thụy:

- Ủ, cho bố một ly. Ăn cá cũng nên uống một chút.

Bà Thụy:

- Tôi mới mua loại rượu ông thích, uống rượu khác lại kêu nhưc đầu.

Ông Thụy:

- Không sao. Hôm nay ăn cá nướng, uống chút rượu vang mạnh của nó mới được.

Thưởng:

- Rượu vang đâu có mạnh, bố.

Ông Thụy:

- Vang của anh uống, mạnh đấy. Bây giờ bố chỉ uống được loại nhẹ thôi. Loại Burgundy đựng trong bình thủy tinh lớn là vừa nhất. Hừ, mỗi tuổi mỗi khác thực, hồi trẻ, có bao giờ bố uống vang đâu. Toàn whisky.... Không Martel thì cũng Hennessy.

Thưởng:

- Hàng ngày bố uống Burgundy nên quen rượu bố ạ.

Vừa nói, Thưởng vừa rót rượu cho bố, rồi đặt chai rượu bên cạnh ly rượu của ông.

Đang ăn, mọi người chợt nghe có tiếng mở cửa. Thăng Bằng bước vào, theo sau là người bạn. Bằng đến bên bàn ăn chào ông bà và bố mẹ. Người bạn của Bằng cũng lấp bắp:

- Oong... ôn ba. Chao bác.... a.

Cả nhà cùng bật cười. Bà Thụy:

- Rồi... được rồi, ngồi xuống ăn đi.

Bạn thằng Bằng:

- Cam onn. Queen... chao đún ha.

Bà Thụy vừa cười vừa bảo:

- Rồi... không sao... tốt rồi.

Thằng Bằng:

- Tụi con ăn rồi. Còn no lắm.... ngập ngừng một chút, thằng Bằng nói: có đầy đủ cả nhà, con xin phép dọn ra ở với bạn con. Tụi con đã thuê nhà rồi. Con sẽ dọn đi ngay tối nay.

Ông Thụy:

- Tại sao phải dọn ra. Con có việc làm ngay gần nhà mà.

Thằng Bằng:

- Con đi Seattle Ông Nội ạ. Bạn con đi Seattle, con đi theo.

Ông Thụy:

- Bộ con xin đổi qua bên à?

- Mới chỉ bạn con được hẹn có việc, con thì chưa ông ạ.

Thường:

- Thế là sao. Đang có việc, lại bỏ đi đến một nơi không có công ăn việc làm. Sao vậy?

Thằng Bằng thân nhiên:

- Đâu có sao. Con lớn rồi, bố. Con tự lo mọi chuyện được. Con... ở với Michael, nên phải đi với - thằng Bằng ngập ngừng mãi mà không tìm ra tiếng để nói về bạn - đột nhiên nó nắm tay Michael... Go... go... đi... đi.. honey.

Đến lúc này, thì từ ông bà, bố mẹ nó chột hiệu tất cả. Ông Thường hét lên:

- Mà nói gì. Mà nói gì, Bằng.

Thằng Bằng không trả lời bố. Nó chạy nhanh vào phòng quơ vội mấy cái quần áo, nhét vào túi xách. Lúc trở ra, nó nói vội:

- Con phải đi không thôi trễ giờ máy bay.

Thấy thái độ của bố thằng Bằng, Michael lắp bắp:

- Sao, sao.... thế.... what happens.

Thằng Bằng nắm tay Michael lôi đi. Yên lặng mãi, đến lúc này Bích Ngọc, chị thằng Bằng, mới hét lên:

- Bằng... Bằng... mà có điên không.

Mặc mọi người gọi, hét, thằng Bằng nắm tay Michael lôi đi, miệng nói với lại:

- Bye... bye..... hẹn gặp cả nhà sau.

Thằng Bằng vừa hấp tấp nói, vừa nắm tay Michael lôi chạy nhanh. Ra tới cửa, hai đứa vội vàng chui vào xe, mở máy, chạy đi. Thấy thái độ của Bằng hơi lạ, vẻ không vui xen lẫn bồn chồn bất an, nhưng thằng Michael không hỏi, nó im lặng nhìn, rồi từ từ ngả đầu vào vai thằng Bằng. Bằng nghiêng đầu nhìn Michael, đoạn cúi xuống hôn vội lên môi bạn.

Ông Nội thằng Bằng bị “sốc”. Toàn thân ông rũ rượi, ông đứng không vững, nên lại ngồi phịch xuống ghế. Cả nhà cuống quýt, chạy đến bên ông. Bích Ngọc vừa sụt sịt khóc, vừa ôm lấy Ông Nội:

- Nội ơi... Nội ơi. Không sao đâu, ông. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp ông ạ.

Bà Thương rót ly trà nóng đưa cho bố chồng:

- Bố uống chút trà nóng đi, sẽ thấy dễ chịu bố ạ. Con tin là nó sẽ nghĩ lại. Sẽ trở về.

Ông Thương cũng nói bằng giọng nhỏ nhẹ, như tự trấn an mình:

- Không sao đâu. Không sao đâu. Qua cơn điên, nó sẽ nghĩ lại. Bố đừng buồn sinh bệnh. Để con sẽ tìm cách gọi nó về. Cứ bình tĩnh. Đừng để nó xấu hổ. Đừng để nó bị quê... Con sẽ tìm nó... Phải nói cho nó hiểu là nó sai. Phải mở đường thoát cho nó.

Ông Nội sau khi uống hết tách trà, đã bình tĩnh lại. Nghe con nói, ông bảo:

- Bố sợ.. sợ không được. Anh không nghe thấy nó nói là chúng nó đã làm hôn thú rồi sao.

Bà Nội cười:

- Lo gì hả ông. Bao nhiêu cặp vợ chồng con đàn cháu đống mà vẫn bỏ nhau, vẫn hủy hôn thú đấy à... Chẳng riêng gì bọn trẻ. Người lớn cũng vậy. Chúng nó yêu nhau, mê nhau, có chặt hết chân của chúng, chúng cũng lết đến với nhau được. Khi chúng muốn bỏ nhau, đổ cả tấn xi măng vào người, chúng cũng gỡ ra mà đi.

Ông Nội cười như mếu:

- Ủ, bà nói phải.... mà... mà sao bà rành sáu câu quá vậy.

Bà Nội:

- Tôi tuy học hành không bằng ai, nhưng chịu

đọc, chịu học hỏi qua sách vở, nên mới được như vậy đấy ông ạ.

Ông Nội cười:

- Chịu bà.... phục, phục. Mà... mà bà đọc khi nào vậy, chắc từ thời còn con gái hả.

- Con gái gì, tôi đọc lúc .... lúc “con già” đấy. Suốt ngày ông đi mã-chược. Con cháu thì đưa đi làm, đưa đi học. Mụ già này sau khi lo chuyện cơm nước xong, thì đọc, chứ có gì lạ đâu.

Cả nhà thấy Ông Nội đã bình tĩnh trở lại, cũng an tâm. Nhưng không ai còn tâm trí đâu ăn uống nữa. Bữa ăn bị bỏ dở. Bà Thường uể oải cùng Bích Ngọc thu dọn bàn ăn. Mặc dù đồ ăn còn nhiều, bà cũng đổ bỏ, trái với thường ngày, vốn cần kiệm, bà thường cất đồ ăn dư thừa để ăn tiếp vào bữa sau, dù bữa sau, mọi người chỉ chịu ăn đồ mới nấu. Và, đồ ăn còn dư nhiều khi chỉ mình bà ăn tiếp trong mấy ngày mới hết.

Những ngày kế, mọi người trong gia đình dù không bảo nhau, cũng tránh không nhắc đến chuyện thằng Bằng bỏ đi nữa, nhất là khi có mặt Ông Nội. Bề ngoài thì như vậy, nhưng Bà Nội hiểu hơn ai hết, đó chỉ là sự im lặng bề mặt, bên trong là sóng ngầm.

Đấy mới là điều đáng ngại. Đấy mới là điều khiến bà lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Vợ chồng sống với nhau năm sáu chục năm rồi, bà Thụy rất hiểu tính nết chồng, rất hiểu quan niệm gia đình nối dõi của chồng, điều mà ngày nay, sống và hội nhập với xã hội mới, nhiều người đã có cái nhìn khác, quan niệm khác hoàn toàn với xã hội mà ông Thụy đã sanh ra và lớn lên, xã hội mà nhiều người đã coi là cổ hủ, thủ cựu.

Đối với ông Thụy, lúc nào ông cũng giữ ý của mình, là gia đình nào cũng phải có cúng giỗ ông bà, cũng phải có người nối dõi tông đường. Vì thế đối với thế hệ của ông, nhất là với riêng ông, thì cho dù có mười đứa con gái cũng không bằng sanh được một đứa con trai. Suốt đời ông Thụy đã luôn thắc mắc là không hiểu sao, anh em ruột thịt của từ cụ cố của ông không một chi nào bị, mà chỉ có chi thứ nhì của ông là “bị” độc đinh, nghĩa là chỉ sanh được duy nhất một đứa con trai mà thôi. Và, người vợ của chi thứ nhì ấy, luôn luôn mang cùng họ với chồng. Nhiều lần các vị trưởng bối của riêng chi của ông đã căn dặn con cháu trong chi tộc của mình, cố tránh, hoặc cố lựa chọn sao cho người mình lấy làm vợ không có cùng họ với mình, vì họ nghĩ lấy người cùng họ, như có “huông” nên chỉ sanh được một đứa

con trai mà thôi. Họ lo, họ sợ lỡ đưa con “độc đinh” không thọ, thì chi họ của họ sẽ “mất giống”, mất kế nối dõi tông đường. Vậy mà không hiểu sao, dù là hôn nhân do mai mối, hay do tự lựa chọn, người vợ của chi của ông đều luôn cùng họ với chồng.

Theo như lời mấy người chị em của ông Thụy kể lại, khi ông Thụy lập gia đình, mọi người đều vui mừng vì bà Thụy đã mang họ khác họ của chồng. Sau nhiều ngày tháng mai mối đi lại, và khi đám cưới đã xong, ông bà đã sắp có đưa con đầu lòng, mọi người mới biết về họ thực của bà Thụy, còn họ bà đang mang, chỉ là họ của người cậu họ, người cha nuôi mà thôi.

Trong một lần vui miệng, chính Ông Nội cũng đã kể rõ cho con cháu biết, bố mẹ của bà Thụy lấy nhau khi còn ở Quảng Châu Loan bên Tàu, nên bà Thụy mới có tên là Châu Loan. Rồi sau khi lấy nhau một thời gian, họ đưa nhau về quê cha đất tổ, khi đó cô Châu Loan mới được hơn một tuổi. Về sau vì bị thất bại trong chuyện làm ăn buôn bán, ông bố bà Châu Loan, trở qua Tàu trở lại, sống dựa vào cửa hàng buôn bán của bố mẹ hầu học kinh nghiệm, để bà vợ và cô con gái nhỏ ở lại quê nhà. Mẹ bà Thụy, lấy có đi tìm chồng, bỏ đi biệt tăm. Về sau có người

gặp bà bên Thái Lan, có cơ ngơi làm ăn buôn bán lớn. Nhưng điều mà mọi người chê trách là bà đã có gia đình khác, không đoái hoài gì đến đứa con gái trước. Sau khi phải “lưu lạc” hết gia đình này đến gia đình khác, ông cậu họ thương tình mang Châu Loan về nuôi, làm giấy tờ khai sanh theo họ mình, chứ không cho mang họ người bố ruột của bà. Do vậy, khi mai mối cho ông Thụy lấy bà, không ai hay biết về gốc gác thực của bà, nếu như bà không kể lại. Ông cậu thương cháu, giận anh chị, nhưng vẫn nghĩ một ngày nào đó anh chị nghĩ lại, sẽ tìm con, vì thế khi cho bà Thụy mang họ mình, ông vẫn giữ họ của bố bà, nhưng cho trở thành tên đệm. Ông Thụy đã là “độc đinh”, bên cạnh cả chục cô em bà chị. Tới đời con ông cũng thế, ông bà cũng chỉ được một người con trai, dù ông đã đặt tên cho nó là “Thường”. Nhưng bây giờ nghĩ đi, nghĩ lại thì dù chỉ có một đứa con trai nhưng ... “đàng hoàng”, còn hơn thằng Bằng, thằng cháu nội “chẳng ra gì” của ông, niềm hy vọng của cả nhà, đã tiêu tan, khi nó sống với một thằng đực rựa.

Trong khi chờ thằng Bằng “hồi tâm nghĩ lại”, chờ Thường thuyết phục thằng con trở về với gia đình, trở về với “đường ngay, lối phải” Ông Nội tính toán, làm theo cách của ông. Ông âm thầm tính toán,

dấu cả bà. Dấu chuyện ông dự tính thực hiện, phần vì muốn dành sự bất ngờ cho mọi người, một phần sợ cho bà hay “quá sớm” bà không giữ kín được, sẽ hư hết chuyện quan trọng của ông, của gia đình. Điều duy nhất mà bà Thụy biết được chút ít về dự tính bí mật gì đó của chồng là bà thấy ông hớn hờ ra mặt, hay đi khỏi nhà, ngoài những lúc ông ra quán cà phê với mấy ông bạn thân mỗi sáng, không những vậy, ông còn lấy sổ gửi tiền định kỳ ở nhà băng ra tính toán, toán toán, một điều mà từ trước đến giờ ông mặc cho bà lo liệu, không hề quan tâm đến. Bà tuy thấy lạ nhưng không hỏi, vì biết rằng một khi ông không, hay chưa muốn cho bà biết chuyện, thì có cây rặng, có nãi nãi, vật nài cũng vô ích mà thôi. Ông Nội cứ bí bí, mật mật như vậy cả tám chín tháng, một năm, mới chịu tiết lộ về những tính toán của ông. Một hôm, nhân ngày nghỉ cuối tuần và Bích Ngọc không có nhà, Ông Nội mới cho Bà Nội và vợ chồng Thuởng biết dự tính của ông. Không úp mở, do dự, ông nói thẳng:

- Tôi đã suy tính kỹ rồi... thằng Bằng kể như đã hỏng, gần hai năm nay nó không bén mảng về nhà, mà chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm xã giao... như thế đâu còn chút hy vọng về sự thay đổi,

hỏi cái của nó. Mà tôi và mẹ anh không thể lột xác sống đời được, vì thế tôi muốn có kẻ nối dõi, thờ tự.

Thượng ngắt lời bố:

- Sao khi không bố nhắc lại chuyện đó làm gì. Con đã nói là con sẽ nói chuyện với nó mà.

Ông Nội vẻ gay gắt:

- Sẽ... sẽ... là bao giờ... anh có biết là nó đi đã hai năm nay rồi không.

Thượng, giọng khô sở:

- Con biết, con nhớ mà bố. Con đã tính là để một thời gian cho nó tin là mình không coi chuyện nó bỏ đi như thế là quan trọng, để nó không bị mặc cảm là bị ghét bỏ trong cái nhà này.... Con tính là cuối năm nay, dịp lễ giáng sinh, vợ chồng con sẽ đi thăm nó, bố yên tâm đi.

Ông Nội dịu giọng:

- Việc anh tính, anh cứ tính. Tôi có cách của tôi.

Thượng:

- Bố... bố... con không hiểu ý bố.

Ông Nội vẻ hãnh diện về những tính toán của mình:

- Anh tính gì là chuyện của anh. Tôi tính là chuyện của tôi. Tôi... tôi muốn có thêm thằng cháu nội nữa.

Cả hai vợ chồng Thương và Bà Nội cùng la lên trước những lời Ông Nội vừa nói.

Thương:

- Bố muốn có thêm cháu nội nữa... mà vợ chồng con đã sáu mươi tuổi... sáu mươi hơn cả rồi, còn sinh nở, để đái gì được nữa hả bố.

Ông Nội gục gặc đầu:

- Tôi biết chứ. Tôi đâu có ngu. Đâu có thể bắt một bà sắp nghỉ hưu phải sanh nở. Yên tâm đi.

Bà Nội im lặng từ nãy đến giờ, mới lên tiếng:

- Ông không bắt con dâu tôi đẻ nữa, mà lại muốn có thêm cháu nội, như vậy ông muốn cưới vợ hai cho thằng Thương hay... hay là xin con nuôi.

Ông Nội cười:

- Trật lất hết... để tôi nói cho mấy người nghe. Không xin con nuôi. Không bắt thằng Thương lấy thêm vợ, mà nhờ người ta đẻ thuê. Để thuê có trả tiền sòng phẳng... và mình sẽ có cháu.

Thường:

- Thuê đê ở bên này. Ý kiến của bố mới mẻ đấy chứ. Cứ cho là được, là ổn đi, nhưng... nhưng lấy giống ở đâu ra. Con già khú rồi còn gì.

Ông Nội thản nhiên:

- Những điều mọi người lo, tôi đã tìm hiểu kỹ rồi. Chỉ có điều hơi tốn kém một chút.

Thường:

- Nhưng...

Ông Nội:

- Anh chứ ai... vì nó sẽ là cháu nội “ruột” của tôi mà. Vì thế tôi mới nói là sẽ tốn công, tốn của không ít. Nhưng tôi có thể lo được, “nuôi quân” bao năm, bây giờ mới cần đến. Tôi sẽ bỏ hết số tiền dành dụm bấy lâu nay để lo việc này.

Thường:

- Con vẫn không rõ ý của bố. Bố không biết là những người lớn tuổi mà còn sanh con, đưa trẻ ra đời phần nhiều là không bình thường hay sao hả bố.

Ông Nội:

- Tôi biết chứ, vì thế mới tốn công tốn của. Sẽ rất đúng khi người sanh nở bình thường đã lớn tuổi. Đàng này mình nhờ người chuyên môn lựa chọn “con giống” thật kỹ, con nào yếu thì loại bỏ, chỉ tuyển những con giống hùng mạnh mà thôi.

Bà Nội:

- Cứ cho là mọi điều ông nói là đúng đi, nhưng ai sẽ chịu đẽ thuê cho ông đây. ... đi Tây hay đi Úc kiếm người.

Ông Nội về tự tin:

- Cần gì phải đi đâu. Ngay tại đây. Với nền y khoa tiên bộ nhất “thế giới” của nước này, thì ăn chắc... chắc như cua gạch, chắc như bắp, mà thằng con bà cũng không bị gián đoạn công ăn việc làm. Phép thường niên của nó làm sao đủ thời giờ cho chuyện tính toán của tôi.

Bà Nội cười:

- Ông ghê thật đấy. Lần đầu tiên tôi mới thấy ông tính chuyện chu đáo... đâu vào đấy.

Ông Nội được vợ khen, cười lớn:

- Đẽ bà khỏi ... khi dễ tôi. Khỏi chê tôi chẳng được tích sự gì. Chỉ dài lưng tốn vải... hì... hì.

Bà Nội:

- Đùng vôi khoe ông ơi. Đâu, ông nói cho tôi biết, ai chịu để thuê cho ông vậy.

Ông Nội:

- Biết ngay mà. Tôi biết thế nào mọi người cũng sẽ hỏi câu này.... Mọi người có biết ít lâu nay tôi hay bất thường ra khỏi nhà, ngoài những lúc đi uống cà phê với mấy ông bạn già và đi xoa mả-chược không. Tôi đi thăm dò, đi coi giò coi cẳng người tôi định thuê đấy.

Bà Nội:

- Ai vậy.

- Bà có biết con nhỏ cháu ông chủ quán cà phê gần chợ không. Đó, nó đó. Chồng bỏ, phải nuôi hai con. Ông bác cho làm nhưng đồng lương đâu đủ chi trả mọi chuyện. Nhất là làm sao đủ tiền lo cho hai đứa con ăn học đến nơi đến chốn.

Bà Nội:

- Coi chừng đấy. Để xong nó không chịu giao con, bắt thằng Thương nuôi tất cả thì chết.

Ông Nội tự tin:

- Rõn... làm ăn phải có hợp đồng chứ bộ. Khi việc bắt đầu, tôi đặt cọc trước một ít. Xong việc, trao con mới nhận hết tiền. Đường ai nấy đi.

Vợ Thương:

- Thế bố thuê hết bao nhiêu hả bố.

- Năm mươi lăm ngàn đô đấy. Họ không chịu “mang bầu trực tiếp”.... sẽ rẻ hơn, mà phải qua bác sĩ cấy. Và có thêm một điều kiện là trong khi cô ta mang bầu mình phải chi trả tiền khám định kỳ, ăn uống, rồi còn tiền bệnh viện khi sanh. Nếu kết quả tốt đẹp, sẽ có tiền thưởng thêm.

Vợ Thương:

- Trời đất, năm mươi lăm ngàn mang bầu giùm. Chưa kể phần chi tiêu thêm, lại còn bác sĩ nữa.

Thương nhìn mẹ và vợ, tìm cách thoái thác:

- Con sợ bên này chuyện đó không dễ đâu, bố đừng mất thời giờ nữa.... để con tìm thằng Bằng xem sao rồi hãy tính bố ạ.

Ông Thụy:

- Bố cũng mới nghĩ đến chuyện đó. Mình phải hỏi luật sư cho chắc ăn. Được, việc đó bố sẽ lo. Bố có ông bạn, con rể ông ấy hiện đang hành nghề luật

su. Có văn phòng riêng hẳn hoi. Hỏi rồi, nhờ họ lo phần hợp đồng thì không còn sợ gì nữa.... thôi được, coi như đã thỏa thuận trên nguyên tắc. Anh đã muốn gặp thằng Bằng, thì tôi cũng ráng chờ, không thôi mọi người lại bảo bố độc tài. Thế cuối năm vợ chồng anh đi gặp nó hả.

- Cuối năm... giáng sinh bố ạ. Con định vợ chồng con và con Bích Ngọc đi gặp nó. Còn gần tháng nữa chứ mấy, bố.

Ông Nội đứng dậy, lấy mũ:

- Rồi.... coi như tạm ổn. Giờ tôi qua nhà bác Vận “Koong-sường-phá” đây. Từ hôm bạn đi tìm người để giùm, không xoa, cũng nhớ.

Đợi ông bố ra khỏi nhà, Thường nói nhỏ:

- Thua ông già luôn.

Bà Nội:

- Tại bố mày sợ không có người thờ cúng, nói dối nên mới cuống lên. Tao... khỏi. Đời mình ở bên này may ra còn thờ cúng, chứ đến đời sau chúng nó lại chẳng mang hũ cốt vứt vào góc nào, xó nào trong garage ấy à. Đây là chưa kể tụi nó lấy Tây, lấy Mỹ là rồi...

- Thôi mẹ cứ mặc ông ấy. Thế hệ của bố khác với thời buổi bây giờ mẹ ạ.

- Nhưng phí tiền. Để số tiền đó cho con cháu hay đi du lịch, tốt hơn.

Thường:

- Kìa mẹ... mẹ đừng quan tâm đến chuyện ấy nữa. Cứ để con lo, sẽ tốt đẹp thôi. Bảo đảm với mẹ, bố sẽ không phải xài đến số tiền tiết kiệm đó đâu. Mẹ yên tâm đi. Chắc Bích Ngọc sắp về tới rồi. Đừng để nó biết dự tính của bố, nghe mẹ. Con sẽ lấy số điện thoại của thằng Bằng, gọi hẹn trước, không thôi dịp lễ, nó đi chơi xa, mình đến lại không được gặp nó.

- Đã lấy vé máy bay chưa.

- Con mua trước rồi mới được giá rẻ mẹ à. Đợi đến ngày đi, mắc lắm.

Quá buổi trưa Bích Ngọc mới về đến nhà. Chưa kịp bỏ cái túi xách xuống, đã hỏi mẹ:

- Con đói quá. Đã có cơm chưa hả mẹ. Cả nhà đã ăn chưa.

Bà Nội mắng yêu cháu cưng:

- Thằng cha mày, con gái vô duyên. Chưa thấy mặt đã đòi ăn rồi.

Bích Ngọc cười:

- Nội này... thì con đói con kêu đói, có gì đâu Nội... Bộ đói không được kêu hả Nội.

Bà Nội:

- Nội tưởng con phải hỏi mẹ đã nấu cơm chưa, để con đi nấu nghe mẹ mới phải chứ.

Bích Ngọc cười:

- Con chỉ sợ tài nấu cơm của con khiến cả nhà chết khiếp lại phải kéo nhau ra tiệm, tốn tiền.

Rồi Bích Ngọc lớn tiếng gọi bố:

- Bố ơi xuống ăn cơm... rồi con sẽ báo cho bố một tin vui... ơi là vui. À không, tin vui cho cả nhà.

Ông Thường vừa từ trên lầu bước xuống, hỏi:

- Tin gì vui. Vui ra sao. Hay có đứa nào bị cận thị nặng, nó... nó muốn rước con về để có người cho nó hầu hạ.

Bà Nội và bà Thường bật cười khi nghe ông Thường nói thế. Bích Ngọc hét lên:

- Bố... bố làm gì mà hạ giá con gái bố quá thế.

Ông Thuởng:

- Bó đâu có nói sai, bó chỉ nói sự thật. Bó mẹ còn sợ rằng khi có người hỏi cưới con nó lại đưa điều kiện “buy one con, get one cái nhà, cái xe” hay thêm cả hai thứ nữa mới chịu thì chết.

Bích Ngọc lại hét lên:

- Rồi... rồi... bó cứ nói xấu con gái cưng đi. Con sẽ không nói cho cả nhà nghe tin về thằng Bằng nữa.

Vừa nghe Bích Ngọc nói vậy, từ Bà Nội cho đến ông bà Thuởng đều quỳnh lên:

- Có tin thằng Bằng hả... có tin thằng Bằng hả... nó ra sao... nó ra sao rồi.

Bích Ngọc giả bộ như không nghe thấy Bà và bố mẹ hỏi, cứ vờ cầm cúi ăn. Đợi Bà Nội hỏi hai ba lần, mới thủng thảng trả lời:

- Nó nói nó nhớ cả nhà lắm lắm, nhớ nhất là Bà Nội nên... nên... nên định giáng sinh này về thăm. Và nếu vui, không bị la... nó sẽ ở nhà luôn.

Bà Nội:

- Thật hả... thật hả. Nó không đi nữa hả. Bà hứa, không một ai trong cái nhà này được la mắng nó một câu. Mô Phật... Nam Mô A Di Đà Phật...

Nam mô cứu khổ cứu nạn linh cảm Quan Thế Âm
bồ tát.

Chợt có tiếng Ông Nội:

- Cái gì, làm sao mà phải cứu khổ cứu nạn. Ai
làm sao.

Thương hấp tấp:

- Thằng Bằng về thăm... thằng Bằng về luôn bố
ạ.

Ông Nội cũng lấp bắp:

- Thế hả... Thế hả. Tin ở đâu, ai báo... Như vậy
tốt rồi. Tốt quá rồi. Mà... mà... bộ nó gọi điện thoại
về hả.

Bích Ngọc:

- Nó gọi cho con, Ông Nội ạ.

Ông Nội:

- Cái thằng... sao nó không gọi điện thoại nhà.

Bích Ngọc:

- Tại con hay gọi cho nó. Từ ngày nó bỏ đi, con
vẫn gọi cho nó.

Ông Nội:

- Cái thằng cha mày.... Đồ... đồ... hư đốn. Vậy mà cam như hén.

Bích Ngọc cười:

- Tại con sợ bị la... vì liên lạc với “thằng nghịch tử”. Nội ơi, Nội đừng la mắng con tội nghiệp. Con đâu có ý dẫu Nội.

Ông Nội cười:

- Giỏi dữ ha.

Bích Ngọc:

- Cháu cưng, cháu số một của ông... của... của... cả bà nữa không giỏi làm sao dụ nó, dụ thằng chẳng ra gì.... trở về được.... Giờ... ông thưởng gì cho cháu cưng của ông hả ông.

Ông Nội:

- Một chuyến du lịch cho cả nhà. Đi Alaska, nghe nói cảnh đẹp lắm. Tôi cho tiền. Thưởng đặt chỗ đi. Đi cruise cho bà lão và bà con dâu của tôi được nghỉ ngơi. Vậy mà hay, bị ế độ, bị gạt ra không được xoa, tưởng đâu phải về năm khèo, ai dè lại có tin vui.

Thưởng:

- Để chiều, con gọi đặt chỗ.

Bích Ngọc:

- Sao, sao lại đi Alaska hả ông. Sao không đi Hawaii.... đi Hawaii... ông ơi... ông nhé.

Bà Thụy:

- Đi Hawaii để... đồ hư... đi shopping chứ gì. Chứ Alaska... thì chỉ có mua tuyết....

Thấy Bà Nội nói trúng tim đen, Bích Ngọc cười gượng:

- Đâu có... đâu có... Hawaii...có nhiều thứ lắm, bà ơi.

Bà Thụy:

- Nhiều là những gì.... lại chỉ múa hát... lại chỉ gõ đùng đùng đến nhưc đầu, nhưc óc chứ gì. Lần trước đã... biết rồi. Ai còn lạ nữa.

Ông Thụy:

- Được. Được... đi Hawaii. Nội thưởng cho cháu. Muốn mua gì thì mua, mua xong Nội trả tiền, trả hết. Chịu chưa.

Nghe Ông Nội nói thế, Bích Ngọc reo lên:

- Nhất Ông Nội. Nhất Ông Nội của con.

Bà Nội vờ dối:

- Nếu thế tôi ở nhà. Ông cháu ông đi đi.

Nghe Bà Nội nói lấy, Ông Nội hơi khựng lại. Một lúc ông mới tìm cách hòa giải:

- Thôi được rồi, được rồi. Như vậy, ba ngày theo chương trình của con Ngọc, ba ngày... ba ngày mua hết cả Hawaii cũng được.... năm ngày qua Maui. Chịu chưa. Nó có công, lại công lớn, phải thưởng cho nó chứ.

Lúc ông Thường ghé ngồi cạnh con gái bên bàn ăn. Ngọc nói nhỏ với bố:

- Con có chuyện muốn nói. Nhưng bố đừng cho Ông Bà Nội hay.

Ông Thường nhìn con khẽ gật đầu. Ăn xong, hai bố con ngồi lại tại bàn ăn. Bích Ngọc giữ thái độ im lặng mãi. Có vẻ nó muốn cân nhắc cẩn thận trước khi nói chuyện với bố về Bằng. Ông Thường hiểu tâm trạng của con. Để con được yên tâm, ông hỏi:

- Con có điều gì khó nói về em phải không. Con yên tâm, bố hứa cho dù thằng Bằng có làm điều gì sai đến mấy, nhưng nó đã biết nghĩ lại, mình sẽ giúp nó. Bố sẽ không nói lại với Ông Bà Nội, để ông bà

không bị phiền muộn về em con nữa.... Con vẫn liên lạc với nó à.

Bích Ngọc:

- Vâng. Không những con mà cả chị em Hồng Khanh, Phương Khanh nữa. Bố còn nhớ con nhỏ Khanh bạn từ hồi còn nhỏ của con ở bên nhà không.

Ông Thường ngần ngại:

- Bố nhớ chứ. Nhưng... bộ Khanh nó rõ hết mọi chuyện về thằng Bằng hay sao.

Bích Ngọc:

- Không sao đâu bố. Nó và con như chị em mà. Cũng nhờ nó, nhất là Phương Khanh, nên thằng Bằng mới quyết định trở về, bố ạ.

Ông Thường:

- Thế hả.

Bích Ngọc:

- Để con kể hết những điều thằng Bằng tâm sự với con cho bố nghe.... Nó không phải là đứa đồng tính, mà là thằng Michael.

Ông Thường:

- Vậy... tại sao...

Bích Ngọc:

- Con sẽ kể hết bố nghe... Khi Michael và thằng Bằng còn đi học, ở trong nội trú, thằng Bằng đã bị thằng Michael tán tỉnh nhiều lần, nhưng Bằng không chịu... cho đến một lần thằng Bằng cùng lũ bạn đi Las Vegas chơi, thằng Bằng lỡ thua bạc, thua hết số tiền đóng học phí, tiền ăn, nó lo quỳnh lên, chưa biết xoay sở ra sao, thì một hôm đi ngang qua phòng bên, nó thấy thằng bạn người Tàu để quên cái bóp tiền trên giường, mà phòng lại không có ai, nó không ngần ngại lấy hết tiền.

Ông Thương la lên:

- Lại thế nữa. Không ngờ thằng đó hư hỏng như vậy. Không ngờ sanh con... đâu có ai sanh lòng.

- Bố... con xin bố. Bố đã hứa rồi mà.

Ông Thương thở dài. Lặng thinh. Bích Ngọc nhỏ giọng:

- Bố đã biết tánh Ông Nội. Ông biết nhiều sanh bệnh thì chết. Mà bố có biết thằng Bằng lần nào gọi cho con nó cũng khóc không. Một đứa như thế đâu phải là đứa hư hỏng đâu. Theo con chẳng qua nó không suy nghĩ cẩn thận trước việc làm... Khi nó lấy tiền của thằng người tàu, không ngờ thằng Michael

tình cờ về qua, trông thấy. Nó không nói gì, nhưng buộc thằng Bằng phải sống với nó. Nếu không, nó sẽ cho mọi người biết chuyện vì nó đã thu cảnh thằng Bằng lấy tiền vào trong cell phone của nó rồi. Thằng Bằng đành chịu. Khi nó và thằng Michael bỏ đi Seattle, nó thấy cả nhà buồn, nó cũng xuống tinh thần lắm. May sao nhờ Phương Khanh thương nó, một hai đời đi theo, nó mới được an ủi, nguôi ngoai phần nào. Khi biết con nhỏ Phương Khanh thương Bằng, con tâm sự với Hồng Khanh. Hồng Khanh rất thương em, và cũng quý mến thằng Bằng, nên bàn với con tìm cách lôi kéo thằng Bằng về với gia đình. Lúc đầu thằng Bằng vẫn sợ thằng Michael giờ trò... Nhưng con và Hồng Khanh thuyết phục nó, nó đã nghe theo.

Ông Trưởng:

- Bộ con cho cả chị em con Khanh biết chuyện thằng Bằng lấy tiền à.

Bích Ngọc:

- Đâu có bố. Đời nào con lại làm chuyện ngu dại như vậy. Thằng Bằng tin con nên mới cho con biết việc làm xấu của nó, con chỉ cho Hồng Khanh biết và đã dặn Hồng Khanh rất kỹ. Con dặn Hồng

Khanh không cho con em nó hay... hết mọi chuyện, dù chị em nó đã qua Seattle thăm thằng Bằng mấy lần rồi, thằng Bằng không một chút nghi ngờ... cũng còn may bố à... vì tuy nghe theo con và Hồng Khanh, nhưng thằng Bằng vẫn do dự, chưa dám có thái độ dứt khoát với thằng Michael... thì thằng Michael muốn xa nó vì có đứa khác. Và thằng Bằng đã chịu mất hai ngàn cho thằng Michael để được chính tay mình xóa hết dấu vết nhơ.

Ông Thường:

- Thế em của Hồng Khanh bao nhiêu tuổi rồi.

- Dạ, nó mười tám rồi bố ạ. Hồng Khanh cho hay, đợi Phương Khanh học xong... khi đó con Phương Khanh hai mươi một tuổi... thì... bố mẹ có con dâu được rồi.

Tiếng bà Thường:

- Bộ hai đứa nó thương nhau dữ lắm à.

Hai bố con Bích Ngọc giật mình quay lại. Ông Thường hỏi:

- Bà rình nghe chuyện riêng của bố con tôi đây hả.

Bà Thường giọng hờn rồi:

- Ai mà thèm rình với mò. Tôi... định lấy nước uống, nghe cha con ông xâm xì, tôi đoán là có chuyện nên nghe. Tại sao cha con ông dẫu chuyện liên quan đến thằng con cưng của tôi thế.

Ông Thường:

- Bà nhỏ tiếng một chút được không, kéo Ông Bà Nội nghe thấy bây giờ... ai dẫu bà... vì không muốn Ông Bà Nội biết vội... vợ chồng con cái mình khi không tụ họp lại thăm thì làm sao ông bà cụ không để ý.

Bà Thường:

- Chuyện ra sao rồi.

Ông Thường liền vắn tắt kể cho bà nghe toàn bộ câu chuyện về Bằng. Nghe xong, bà Thường thở dài, nói:

- Tôi nghĩ mình nên đưa tiền cho thằng Bằng để nó tìm cách trả lại cho thằng Tàu.

Bích Ngọc vội gạt đi:

- Đừng mẹ... chuyện đã lâu, chắc chắn thằng Tàu không để ý đến nữa đâu, giờ thằng Bằng thò mặt ra, không chừng lại rắc rối. Vả lại... theo chỗ tụi con biết, thằng Tàu tìm cách trốn ở lại không về

nước, nên nó luôn thay đổi môn học, để kéo dài thời gian cư trú, vì vậy con nghĩ nó không dám cho ai biết về chuyện mất tiền của nó đâu.

Bà Thương hỏi lại con:

- Bộ con nhỏ Phương Khanh thương thằng Bằng lắm à.

Bích Ngọc trả lời không do dự:

- Thừa mẹ vâng. Lúc đầu nghe tin thằng Bằng qua Seattle, một hai nó đòi chuyển trường theo qua bên ấy, con và Hồng Khanh phải nói mãi nó mới thôi. Tụi con phải bảo nó còn tuổi vị thành niên, qua bên, hai đứa không giữ được, lỡ có chuyện gì thằng Bằng sẽ bị tội... với con gái vị thành niên thì hỏng hết, nó nghe ra... nhưng dịp hè, lễ, nó đòi qua thăm thằng Bằng cho bằng được. Bố mẹ thử nghĩ xem, thằng Bằng bỏ qua bên mới được hai năm, vậy mà Phương Khanh đã qua thăm nó sáu bảy lần rồi. Lần nào cũng đi hai chị em. Vì Hồng Khanh sợ thằng Bằng hay Michael không giữ được, nói hớ ra thì chết.

Ông Thương:

- Thôi được. Nếu đúng như con nói, là nó biết nghĩ lại, bố mẹ sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện bê

bồi của nó nữa. Cứ coi như là một tai nạn, một lần bị bệnh, bị đau ốm thôi.

Bà Thương:

- Ông nói phải. Coi như là đã tai qua nạn khỏi rồi... Bây giờ là phần ông. Ông lo chuyện đi du lịch như Ông Nội nói đi. Mà nhớ là đừng quên con dâu của tôi nữa đấy nhé.

Ông Thương:

- Hừ, ngon dữ há. Bà cứ làm như Phương Khanh đã là con dâu bà rồi không bằng. Thế... lẽ... con dâu bà nó đổi ý bất tử thì sao... hừ thì lúc đó quê đến mấy chục cục lặn, chứ không phải chỉ quê một cục thôi đâu.... Bà nên nhớ thời bây giờ tình cảm trai gái hay bất thường như sáng nắng, chiều mưa đấy, bà ạ... chứ... chứ không giống như cái thời của bà "cha mẹ đặt đâu con ngồi đó đâu".

Bà Thương:

- Ông khỏi lo. Mọi chuyện tôi sẽ “hoàn tất chu đáo” – Rồi bà quay qua nói với Bích Ngọc – Hôm nào con rủ Phương Khanh đến đây chơi. Mẹ muốn làm quen với nó.

Bích Ngọc:

- Tuân lệnh.... Gọi liền một khi đây, mẹ.

Bà Thương:

- Đâu cần gấp như vậy.

Bích Ngọc:

- Thì mẹ vẫn thường nói... nói... nói... sao nhỉ...
à muốn vợ thì phải... liền là gì.

Cả hai ông bà Thương cùng bật cười, bà Thương:

- Chao ơi. Nghe Mỹ con nó nói kìa. Mới đây mà nó đã quên sạch rồi.

Bích Ngọc:

- Bộ không đúng hả mẹ.

Bà Thương:

- Dạ thưa cô, phải nói là hỏi vợ phải cưới liền tay mới đúng, cô ạ.

Bích Ngọc cười:

- Con nhớ rồi mẹ.

Nói rồi, Bích Ngọc lấy cell phone gọi cho Hồng Khanh:

- Ê, mày. Chuẩn bị đi Hawaii nghe... Maui nữa

đó... khoảng tháng ba, tháng tư. Đi cả nhà, nhớ cho nhỏ Phương Khanh biết. Bảo nó bận gì cũng dẹp hết... lệnh của má chồng nó đây.

Bích Ngọc nói chuyện điện thoại xong, nói với mẹ:

- Đấy nhé, con đã làm xong chuyện quan trọng rồi nghe mẹ. Giờ là chuyện của con: ngủ một giấc. Con buồn ngủ quá rồi.

Ông Thường cười:

- Con tôi có vẻ tự tin về mọi chuyện liên quan tới thằng Bằng quá nhỉ, cả bà nữa. Thế bà đã lo sửa soạn sẵn va li chưa. Có cần tôi phải mua cái thật lớn và mới không vậy.

Bích Ngọc:

- Còn lâu mới đi mà bố. Sửa soạn va li từ bây giờ làm gì.

Bà Thường:

- Bố mày “hù dọa” mẹ đấy....

Bích Ngọc:

- Sao bố lại hù dọa mẹ... con không hiểu.

Ông Thường cười:

- Bố có hù dọa gì đâu. Bố chỉ nhắc chừng mẹ con đấy mà. Phải sửa soạn sẵn mọi chuyện.... để nếu cần thì... khi con dâu vào đến nhà, mẹ chồng có phải xách va li bỏ nhà ra đi thì đã có sẵn ấy mà.

Bích Ngọc hiểu ra, hét lên:

- Bố này... làm gì đến nỗi thế. Con nhỏ Phương Khanh ngoan lắm... mà... Mặc dù ở Mỹ, nhưng bố mẹ nó dạy tụi nó rất nghiêm. Bố yên tâm đi. Mà chắc là chúng nó ở riêng, chứ không đời nào chịu ở chung với đại gia đình đâu.

Ông Thường gục gặc đầu:

- Nếu đúng như thế, mẹ mày mới yên tâm ăn ngon ngủ kỹ được.... Nhưng để chắc ăn, từ nay bà nhớ cầu xin cho bà đừng bao giờ phải xách va li bỏ nhà ra đi vì con dâu nghe bà.

Bích Ngọc:

- Bố cứ dọa mẹ đi. Con mách Ông Bà Nội bây giờ.

Ông Thường vờ làm bộ sợ hãi:

- Đừng nghe con.... à, chút xíu quên. Chuyện thằng Bằng tạm coi như là xong. Giờ đến lượt con. Bố mẹ phải nhắc chừng con, xem có đứa nào... đại

dột... chịu con thì ưng liền nghe con.

Bích Ngọc lại hét lên khi nghe bố nói thế:

- Bộ bố mẹ muốn tống con đi sớm hả bố. Con chưa tới hai mươi hai tuổi mà bố. Đâu đã đến nỗi nào.

Ông Thường vừa cười vừa xua tay:

- Đừng hiểu lầm bố, bố chỉ nhắc chừng vậy mà. Chú... thời gian qua mau lắm con à... lỡ con quá tự tin... thì khỏ... rồi... rồi có một buổi sáng thức dậy, soi gương, con chợt thấy mình trở thành "Chị em sinh đôi với Thị Nở" lại khốn. Lúc đó bố mẹ làm gì có tài sản để bù lỗ hả con.

Mặc dù không hiểu hết những lời ông bố nói, nhưng thấy mẹ phì cười, Bích Ngọc cũng lờ mờ đoán hiểu đôi chút, Ngọc liền quay qua hỏi mẹ:

- Bố nói gì thế hả mẹ. Mẹ nói cho con biết với.

Bà Thường cố nín cười:

- Được, để mẹ mượn cuốn DVD của bà nội... con xem rồi sẽ biết Thị Nở là ai.■

Hoàng Trúc Tâm